

Jákob

Milé děti, mám tu dnes s sebou takovou drobnou věc, ale určitě poznáte, co to je. Poznáte, co to je? (**Promítnout šišku**). ...

Tak to nebylo až tak těžké, že? Ale teď bych měl ještě jednu otázku: Z jakého stromu myslíte, že by ta šiška mohla být? Co to je za šiška? To už je těžší, můžou pomoci i rodiče, z toho obrázku to není vidět, ale je dlouhá něco přes 5 centimetrů. ... Tak co myslíte?

Je to **šiška ze sekvoje** (pokud někdo uhádl, dostane odměnu). Abych to řekl úplně přesně, je to šiška ze **sekvojovce obrovského**, který se v přírodě vyskytuje jenom na jednom místě na světě, v Kalifornii ve Spojených státech. Patří k největším stromům na světě, ty nejstarší mohou mít věk 2000-3000 roků, dorůstají do výšky přes 80 metrů, a může vážit přes 2000 tun. Ten největší, který tam roste, je pojmenovaný po generálu Shermanovi. Na výšku měří 84 metrů, kdybychom na špičku našeho kostela posadili ještě další, tak pořád by to ještě nestačilo (kostel – 36 m). Průměr kmene u země je 11 m, má objem 1487 m³ a jeho hmotnost se odhaduje na víc než 2000 tun. To je jako 2000 osobních aut. Ani si to nedovedeme moc představit. A takový obrovský strom vyrostl ze semínka, které je ukryté v takovéto malé šišce. A my jsme četli o Jákobovi. Kdo to byl? Už minulou neděli jsme mluvili o tom, že žil před mnoha lety v zemi kenánské, Vzpomenete si, jak se jmenoval jeho otec a matka? (**Izák a Rebeka**) a měl bratra, který se jmenoval (**Ezau**) (odměny za správné odpovědi)

A Pán Bůh mu dal zaslíbení: „**Tvého potomstva bude jako prachu země. Rozmůžeš se na západ i na východ, na sever i na jih. V tobě a ve tvém potomku dojdou požehnání všechny čeledi země.**“ (**Gen. 28,14**)

Stejně tak, jako z malého semínka ukrytého v malé šišce vyrostl obrovský strom, stejně tak i Jákob je praotcem izraelského národa. Pán Bůh mu zaslíbil, že jeho potomstva bude tolik jako prachu země, a to se skutečně také i stalo. A i pro nás je to důležitá postava, protože Jákob byl prapředkem krále Davida, který byl zase prapředkem Pána Ježíše. A tak to požehnání, které kdysi Jákob dostal se týká i nás. V jeho potomku jsme opravdu dostali požehnání. A Jákob i jeho první žena Lea jsou pohřbeni v jeskyni patriarchů, v jeskyni Machpelah ve městě Hebron. Už to sice nevypadá jako jeskyně, král Herodes dal vybudovat okolo a nad jeskyní obrovský památník, ale uvnitř toho památníku v té spodní části je jeskyně. A pro izraelský národ je to druhé nejposvátnější místo na světě, p tam odpočívají jejich praotcové a pramatky (První je Zeď nárků v Jeruzalémě), kteří stáli na počátku dějin izraelského národa a ke kterým Pán Bůh mluvil.

Tak a co nám ten příběh říká? Co bychom si z něho měli zapamatovat?

1. Pán Bůh si používá nedokonalé lidi

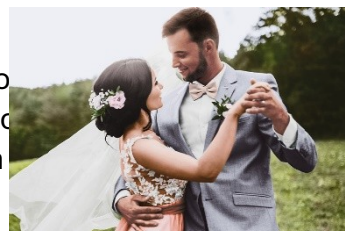
My jsme teď řekli, že Jákob je opravdu důležitá a významná postava. Praotec národa. Ale minulý týden jsme četli, že se svým bratrem Ezauem udělal obchod, který nebyl moc fér. Ezau jednou přišel z lovu, nic neuložil, a tak měl hlad a byl unavený. Jákob si zrovna chystal večeři, využil toho, že má Ezau hlad a vyměnil ji s ním za jeho prvorozenství. A potom později podvodem získal požehnání od Izáka, které měl dostat Ezau. Vůbec nebyl žádným vzorem pro druhé. Jeho jméno se dá přeložit jako „Úskočný“ a to jméno opravdu vyjadřovalo jeho povahu.

A přesto si ho Pán Bůh použil a požehnal mu. Není to zvláštní, že se takový člověk vůbec dostal do Bible? Nebylo by lepší o takových lidech, radši nemluvit? Jenomže když procházíme jednu biblickou postavu za

druhou, vlastně nenajdeme skoro žádnou, která by byla vzorem ctnosti a dokonalosti. Král David napsal krásné žalmy, z jednoho jsme na úvod četli, ale také zdaleka nebyl dokonalý. Nebo v Novém zákoně Petr, který byl do všeho hrr. Nebo apoštol Pavel, který zpočátku patřil k největším protivníkům křesťanské církve. A přesto je Pán Bůh neodmítl, ale použil si je přes jejich nedokonalost pro svoje záměry. A to proto, že najít zalíbení před Pánem Bohem není v tom, že se staneme dokonalými, to se nám nepodaří asi nikdy, ale v tom, že jsme ochotní Pána Boha poslouchat. Naše představa je, že aby mě měl Pán Bůh rád, musíme se slušně chovat, zdravit dospělé, pomáhat mamince a tatínkovi, dobře se učit a podobně. To jsou všechno dobré věci a pokud je děláme a třeba ještě i něco dalšího, určitě je to dobře. Ale příběh o Jákobovi nám připomíná, že nás Pán Bůh má rád, i když všechno úplně dobře neuděláme. Pán Bůh má totiž rád i nedokonalé lidi.

2. Pán Bůh nedokonalé lidi proměňuje

To jsme řekli a), ale teď musím říct i b). To, že jsme nedokonalí, ale neznamena, že to tak má zůstat navždy. A u Jákoba vidíme, že se postupně úplně změnil. Když přišel k Lábanovi, zamiloval se do jeho dcery Ráchel a slíbil, že když mu ji dá Lában za ženu, bude za ni zadarmo sloužit 7 roků. To je docela dlouho, že? Je tu někdo, kdo musel sloužit zadarmo za svoji ženu 7 roků? Anebo někdo, kdo chodil 7 roků se svojí manželkou, než si ji mohl vzít? Pokud ano, tak vy víte něco o trpělivosti, o pravdivé vytrvalé lásce. Nebo 6 let? Když my jsme spolu chodili a už to půl, tak se tehdy moje manželka modlila, abych se už konečně vyjádřil, pro mě se zdálo, že to stačilo k tomu, abychom se poznali. A Pán Bůh ji vyslyšel. A já jsem tehdy zeptal, jestli by si mě vzala a tak byla svatba. Jákob musel čekat opravdu dlouho, ale čteme, že to bylo pro něho jako několik dní, protože Ráchel opravdu miloval. Jenomže Lában ho podvedl a místo toho, aby mu dal Ráchel, dal mu Leu. A když Jákob chtěl Ráchel, Lában mu ji dal, ale Jákob musel sloužit dalších 7 roků. Celkem 14 roků. To už je opravdu dlouho. A musela to pro něho být opravdu velká škola, a každý den si musel říkat: „Vidíš, vidíš, ty jsi se tehdy nezachoval fér ke svému bratru Ezauovi a podvedl jsi svého otce a Izáka, a teď se ti to vrátilo.“ Prošel velikou školou, ve které ho Pán Bůh formoval.

Ale k Boží škole patří také zápas. Ale není to zápas jenom někde v tělocvičně na zíněnce. V noci předtím, než se setkal s Jákobem zápasí u potoka Jabok s nějakou tajemnou postavou. Nevíme, s kým to vlastně zápasil. Pro ten příběh to není důležité. Důležité je, že Jákob ten zápas nevzdal, a nakonec ho ten jeho protivník žádá, aby ho Jákob pustil. A Jákob dostává nové jméno. Už se nebude jmenovat Jákob (Úskočný), ale Izrael - zápasí Bůh, protože zápasil s Bohem i lidmi a obstál. Prošel Boží školou a velikým zápasem a už je to někdo úplně jiný. Kdysi byl podrazák, ale to už je pryč, dnes je to už jiný člověk. A když se pak další den setká s Ezauem, je to vidět. Posílá svému bratru na usmířenou dar – kozy a kozly, ovce a berany, velbloudy a krávy, býky a osly. Chce se s ním usmířit. A když se s ním pak skutečně potká, pokorně se svému bratru 7x klaní.

A my také zápasíme. Někdy zápasíme sami se sebou. Slyšel jsem příběh o jednom indiánovi, který svému vnukovi vyprávěl příběh o velké bitvě, která probíhá v nitru každého člověka. Řekl: „Hochu, v každém z nás probíhá bitva, která je bitvou mezi dvěma vlky. Jeden je zlý. Je to vztek, žárlivost, závist, smutek, sobectví, namyšlenost, hrubost, nenávisť, falešnost a pýcha. Ten druhý je dobrý. Je to láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, naděje, empatie, štědrost, věrnost, soucit, důvěra a víra.“ A ten vnuk o tom chvíli přemýšlel a pak se zeptal: „A který vlk vyhraje?“ A ten starý indián odpověděl: „Záleží na tom, kterého pravidelně krmíš...“

Znáte to? Maminka po vás něco chce a vy víte, že jí máte pomoci, ale vůbec se vám nechce? Ale když se přemůžeme a uděláme to co potřebuje, nakrmíme toho dobrého vlka a třeba příště už bude přece jenom o něco silnější než ten druhý a už to pro nás bude snadnější.

Ale i my dospělí zápasíme. Ve chvíli, když nerozumíme tomu, co přišlo do našeho života zápasíme o to, abychom dokázali důvěřovat, že pořád jsme v Boží ruce a Pán Bůh nás nenechá padnout. Někdy zápasíme o

víru. Zápasíme o naše děti, o druhé lidi. Jako církve zápasíme o správné porozumění Božímu slovu. Jako křesťané zápasíme o to, abychom nesešli z cesty za Pánem Ježíšem, abychom zůstali věrní.

Ale nesmíme zapomenout, že tyto zápasy k Boží škole patří. Jakmile přestaneme zápasit, když už nám nezáleží na tom, abychom šli dál, abychom rozuměli tomu, co nám Pán Bůh chce říct a jsme spokojeni s tím, jak se máme dobře a jak nám nic nechybí, anebo když si naopak říkáme: Proč bychom se vlastně měli o něco snažit, ať se snaží někdo jiný!, tak pro nás platí to slovo, které říká Pán Ježíš sboru v Laodikeji: **„Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech. Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bledý a nuzný, slepý a nahý.“** (Zj. 3, 15-17)

A tak ten příběh o Jákobovi nám říká:

1. Pán Bůh počítá i s nedokonalými lidmi
2. Pán Bůh nedokonalé lidi proměňuje ke svému obrazu
3. Pán Bůh nám dává sílu, abychom v našich zápasech obstáli

Modlitba: *Pane Bože náš, děkujeme za Jákoba, za ten příběh, který jsme mohli číst a za to, že jsi naplnil svoje zaslíbení, které jsi mu kdysi dal. A děkujeme, že stejně jak s ním i s námi máš trpělivost a že nás máš rád přes všechny naše nedokonalosti. A také děkujeme za Tvoji školu a za to, že nám dáváš sílu, abychom obstáli ve všech zápasech, kterými procházíme a které nás vedou k tomu, abychom se víc podobali našemu Pánu Ježíši Kristu.*

Amen.